

Naixement d'un fugitiu a Brixton

«En aquell carrer de Brixton, en aquella caseta sempre plena de gent que anava i venia, vaig aprendre l'ofici de fugitiu»

Brixton va tenir un carrer amb un cirerer salvatge i una fèrtil catalpa d'or enana entre un parell de bidons de fem sempre rant a gavadals d'envasos de menjar congelat d'*Iceland Foods*, gots gegants de gelat marca Grycan i restes florides de pizza de sabors impossibles.

En els primers números d'aquell carrer on vaig aparèixer un dia d'estiu de meitat dels anys noranta, vivia un taxista negre en una caseta que tenia un porta de color blau cel, murs amb les rajoles fetes de sang i un sostre de pissarra. Solia dormisquejar quasi tot el matí, abatut per la cervesa, darrere dels cristalls de la seua *bay window* al costat d'una iguana mig morta mentre els seus tres fills menuts corrien nus a pocs metres del seu taxi fosc, enorme i llampant com una panderola.

Una mica més enllà, en una cantonada, s'aixecava una cabina de telèfon feta pols a la vora d'un parterre on només creixien puntes de cigarreta i excrements de gossos. A la mitja vesprada, les parelles de joves amants negres s'arroglaven al costat d'aquella cabina muda. Ells es mostraven arrogants, indiferents. Elles, els provocaven inútilment movent els seus culs perfectes, els seus meravellosos malucs nus com serps exòtiques. En l'atmosfera es podia palpar el foc del sexe desbocat i, també, el fred de la mort, l'ombra del *crack cocaine* que se n'havia endut a un munt per davant sense que a ningú li importés, sense que ningú els plorés en cap servei religiós a Lambeth Town Hall.

El crack assassí i les seues misterioses pipes de malson persa. El crack o les calaveres invisibles de sal que sempre estaven xiuxiullejant a aquelles colles de bells naufragats que vigilaven les cantonades, aguantant a la vella sorda que vivia just enfront del taxista amb el seu gat castrat o fent cua en una de les caixes de Morleys Store o, encara, passejant-se entre els xiquets cantors de Gospel que es concentraven cada vesprada de dissabte davant d'una menudeta botiga de discos de Brixton Hill.

Ningú que no s'haguera criat allà gosava trepitjar aquell indòmit territori de Londres. Fins i tot, a les elegants revistes que repartien als avions es recomanava als turistes que l'evitaren. Com siga, jo vaig fugir a aquell indret després d'una llarga travessia, cansat d'esperar el futur, de què m'empaitaren els meus fantasmes familiars, amb l'esperança que la distància guarís tantíssimes tristors acumulades malgrat la meua joventut. Confesse que també vaig fugir enamorat com un idiota d'una xicoteta prima i amb uns ulls negres enormes amb què durant els darrers mesos havia dormit sovint en l'habitació menuda del seu apartament, abraçat a ella com una criatura desvalguda, freturós del seu cos nu, de la seua boca, del sabor del seu sexe, hipnotitzat per la fragància de la seua pell suau.

De la idoneïtat d'aquell barri del sud londínic em va convèncer un traficant de motxilles de Victoria Station acostumat a tractar amb xicotets sense una lliura a la butxaca. El tipus, guaiat com un pitbull i amb el cap gros com un meló d'Alger, de seguida em va reconèixer com un d'aquells estudiants perduts que cada dia arribaven convençuts que bastarien uns pocs dies barrejats enmig d'aquell formiguer humà per a escanyar la seua ànima pobletana. A Victoria Station arribaven milers de tipus com jo amb la mateixa cara de jovencells idiotes, arrossegant els seus embalums entre la multitud i amb un ridícul llibret de conversació en anglès i un mapa d'una lliura a la mà.

El cas és que el traficant de polissons em va trobar un allotjament en la casa d'un tipus rar ocupada aleshores per una colla d'argentins i una de xicotetes japoneses, tots de pas. Al patí de darrere, a la caseta d'eines del jardí, vivia també durant tot l'any, un sard que estudiava

comunicació a la universitat i que es guanyava la vida repartint Dunkin Donu'ts a domicili.

Fet i fet, a Brixton, durant aquells curts dies d'estiu, em vaig convertir en el fugitiu que sempre he estat. Em passava el dia passejant per la ciutat sense deixar de donar-li voltes al cap d'allò que havia de ser. Vaig arribar a resoldre que passés el que passés mai més no tornaria a creuar el canal de la Mànega ara que ja havia aconseguit escapar de quasi tot. Em faria potser venedor de turbants, inventor de màquines voladores, ensinistrador de rates de colors, màgic ambulat, majordom en una exclusiva mansió de Kensington, cambrer d'un dancing girls pudent del Soho...

I a boqueta nit, abans d'encauar-me sempre m'assaltava la necessitat d'anar fins a aquella cabina del meu carrer i trucar-li a Déu per tal de confirmar-li que mai més ja no em trobaria, ni encara el dia que em morís potser en una qualsevol cantonada d'aquella ciutat immensa. Després, ja en el llit, m'oblidava d'on era i qui era, i què volia ser i pensava una i una altra vegada en la xicota que havia deixat a Barcelona o en una badia o a la vora d'un camí voretat de camps de tarongers en flor o en un parc sembrat de misterioses i solitàries torres industrials o en una habitació de parets humides en un immensa casa habitada per fantasmes ociosos o al recer d'un somni que mai no s'ha acomplert. Finalment, m'adormia un punt excitat i confús, neguitós.

En aquell carrer de Brixton, en aquella caseta sempre plena de gent que anava i venia, vaig aprendre l'ofici de fugitiu. No sé els anys que la vaig habitar. No sé si el record de la meua tornada al poble i després a la tardor a la ciutat i, encara, el record del meu retorn al llit d'aquella jove, va ser només un simple parany de la memòria, una enganyifa del cervell, un truc del diable de la desesperança. No tinc massa clar a hores d'ara que és tot allò que ha passat, que m'ha passat, durant aquests quasi trenta anys.

Com siga, en certa manera, encara hi continue vivint en un raconet d'aquella habitació que donava al jardinet del sard i des d'on veig passar la vida provant d'amagar-me dels monstres que aquesta de tant en tant t'envia d'emisaris per evitar-te la felicitat menuda a la qual tots inevitablement ens aferrem.

Potser encara hi ha un cirerer salvatge i una catalpa d'or enana en aquell carrer. I colles de joves bells de pell atzabeja, i un jardí on només creixen puntes fredes de cigarreta i excrements de gossos, i calaveres de sal matant ací i allà, per tot arreu. Potser, sota aquell cel de plom, encara hi ha una cabina des d'on poder trucar-li a Déu i demanar-li explicacions pel temps perdut, pels errors comesos.